

Arrest

nr. 314 445 van 8 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MOSTAERT
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 26 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 februari 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat M. MOSTAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:
(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwaam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 07.09.2020 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 05.10.2020 van een f-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische W., B.L.F.M. (...) (...), met wie hij zich vestigde.

Op 10.10.2022 sprak de rechtbank van eerste aanleg van Leuven de echtscheiding uit tussen betrokkene en mevrouw W. (...).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 02.03.2023 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 06.11.2023. Er werd door betrokkene slechts een huwelijksakte overgemaakt van zijn huwelijk met mevrouw V., A.J.M. (...) (...), met wie hij op 30.01.2024 in het huwelijk trad.

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Na 30.01.2024 werden geen nieuwe stukken meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° niet op betrokkene van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, 54, 4° eveneens niet van toepassing is.

Voor zover betrokkene zou stellen wel te voldoen aan het geval voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat hij bijkomend moet aantonen dat hij werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet (artikel 42quater, §4, 2e lid van de wet van 15.12.1980). Betrokkene maakt echter geen enkel stuk over waaruit moet blijken dat hij economisch actief is of zelf of via een derde beschikt over voldoende bestaansmiddelen, noch dat zijn huidige echtgenote aan deze voorwaarde zou voldoen.

Bijgevolg kan het verblijfsrecht van betrokkene alsnog worden beëindigd nu hij niet aantoonde te voldoen aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals gesteld in artikel 42quater, §4, 2e lid vw.

Wat betref de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 23.08.2020 aan in België, nu dus ongeveer drieënhalf jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Senegalese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Dat blijkt voorts ook uit de vele stukken die door de ex-echtgenote van betrokkene werden overgemaakt (chatgesprekken, sms'en, posts op sociale media) waarin hij allerhande koosnaampjes in zijn lokaal dialect gebruikt om zijn vele relaties te benoemen én waaruit blijkt dat hij nauwe contacten onderhoudt met familieleden en andere personen in Senegal. Hoe dan ook heeft betrokkene zelf geen elementen aangebracht met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, is het ons niet bekend of betrokkene thans economisch actief is. Noch beschikken wij over enig gegeven met betrekking tot de inkomsten van zijn huidige echtgenote. De DVZ tast in het duister met betrekking tot zijn economische situatie.

Volgens de verklaringen van de referentiepersoon, zou betrokkene in het verleden taallessen hebben gevolgd. Zelf legt hij daar niets van voor. Zelfs al mocht dat het geval zijn, dan vormt dit nog geen bewijs dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is in die mate dat het de beëindiging van zijn verblijfsrecht zou verhinderen. Het volgen van een inburgeringstraject mét bijhorende taallessen is verplicht in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Wat tot slot de gezinssituatie betreft, dient nogmaals te worden opgemerkt dat betrokkene en de referentiepersoon uit de echt gescheiden zijn. Betrokkene mag dan wel gehuwd zijn met een andere persoon van Belgische nationaliteit, dit volstaat, gelet op het gebrek aan andere elementen die wijzen op integratie in de Belgische maatschappij, niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Bovendien lijkt betrokkene het niet zou

nauw te nemen met zijn huwelijksgeloften. Hij hield er tijdens zijn vorig huwelijk tal van overspelige relaties op na. Zulks werd eveneens vastgesteld door de familierechtbank van Leuven: "De elementen die B.W. (...) in haar dagvaarding naar voren brengt, worden onderbouwd door de stukken die zijn neerlegt. De contacten met meerdere andere vrouwen zijn vergaand en geven aan dat S.N. (...) geen exclusieve relatie met B.W. (...) heeft of nastreeft." (zie vonnis Famrb. Leuven dd. (...)2022 rolnr. (...)) Gelet op het gedrag van betrokkene tijdens zijn vorig huwelijk is het dan ook niet onredelijk te stellen dat niet uitgesloten kan worden dat betrokkene ook ditmaal geen oprechte huwelijksrelatie nastreeft. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn nieuw huwelijk een verblijfsrecht moet bekomen dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen dewelke dan zal worden afgetoetst aan de voorwaarden van de Verblijfswet.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.3. In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p 737).

De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands.

Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 42^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen

van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het proportionaliteitsbeginsel, het beginsel van onpartijdigheid en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Premier grief : défaut de prise en considération adéquate de la vie familiale

L'article 8 de la CEDH est rédigé comme suit : (...)

En l'espèce, il n'est pas contestable que le requérant entretient une vie familiale en Belgique vu qu'il cohabite avec sa compagne et ses beaux enfants depuis le mois de mai 2023 et que cette relation amoureuse s'est concrétisée par la célébration d'un mariage en janvier 2024.

Il n'est guère plus contestable que la décision entreprise constitue une ingérence de l'État belge dans la vie privée et familiale du requérant vu qu'elle lui retire son droit de séjour en Belgique et le contraint ainsi à mettre fin à sa cohabitation avec son épouse et ses beaux-enfants.

Sur la façon dont la vie familiale doit être prise en considération, le Conseil d'État considère que l'administration doit apporter la preuve qu'elle a procédé dans chaque cas d'espèce, à une juste évaluation du caractère proportionné de la mesure de refus de séjour et/ou d'éloignement :

« L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'interdit nullement aux États contractants de décider l'éloignement d'un étranger. Cette ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit, notamment, proportionné au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant, au respect de sa vie privée et familiale. En se fondant sur des éléments incomplets relatifs à la situation personnelle du requérant, l'État n'a pas valablement apprécié l'équilibre que la décision entreprise devait rechercher entre la sauvegarde de l'intérêt général et la gravité de l'atteinte au droit du requérant, au respect de sa vie privée. » (Conseil d'État, arrêt 68.643, 26 septembre 1997, J.L.M.B., 1998, pp. 980 et ss.).

Pour justifier sa décision de retirer le séjour du requérant malgré la vie familiale qu'il entretient avec Madame V. (...) et ses beaux-enfants, la partie défenderesse indique qu'il ne semble pas s'en tenir à ses promesses de mariage vu son comportement durant son mariage précédent.

Autrement dit, la vie familiale actuelle du requérant est balayée sous le prétexte qu'il aurait été infidèle avec son épouse précédente et qu'il serait – pour cette raison – justifié de mettre en doute sa sincérité envers sa famille actuelle.

La partie défenderesse use donc d'un préjugé archaïque – infidèle un jour, infidèle toujours – pour justifier une ingérence dans un droit fondamental.

En outre, elle ne s'appuie pour ce faire sur aucun élément tangible.

Le divorce pour faute liée à une infidélité n'existe plus en droit belge depuis 2007 donc ce n'est certainement pas sur cette base que le Tribunal de Leuven a prononcé le divorce du requérant.

L'extrait du jugement en divorce cité dans la décision litigieuse est tiré de son contexte afin de faire croire que l'infidélité du requérant aurait été judiciairement établie or, ce n'est plus le rôle du juge de la famille depuis plus de 15 ans (le caractère irrémédiable de la désunion pouvant aisément être constaté par la fin de la cohabitation et/ou la grave mésentente des parties).

Les accusations d'infidélité dont le requérant a fait l'objet ont eu lieu dans un contexte de conflit intrafamilial avec son ex-épouse, laquelle est en colère contre lui et a tout fait pour lui nuire depuis leur séparation (dans le cadre de la procédure en divorce et en s'adressant à la partie adverse).

Les informations transmises par cette dernière ne sont ni objectives ni de nature à démontrer un quelconque manque de sincérité du requérant envers Madame V. (...).

Il est dès lors particulièrement pernicieux pour une administration publique d'en faire usage pour refuser de donner du crédit à la vie familiale actuelle du requérant.

Force est de constater que la partie défenderesse – en partant d'un postulat erroné et archaïque pour justifier son ingérence dans la vie familiale du requérant et de Madame V. (...) – n'a pas cherché à ménager un juste équilibre entre son objectif de contrôle de l'immigration et l'atteinte aux droits du requérant.

Sans chercher à obtenir plus d'informations ni à vérifier la véracité de la délation de Madame W. (...), elle a refusé d'accorder le moindre poids à la vie familiale du requérant sous le prétexte de son passé d'infidèle.

La partie défenderesse reste donc en défaut de démontrer en quoi l'acte attaqué constituerait un juste équilibre entre les intérêts particuliers du requérant et l'intérêt général de la société. La limitation de son droit à la vie familiale est donc totalement disproportionnée.

Ce faisant, elle a manifestement violé le prescrit de l'article 8 CEDH.

Les principes généraux de bonne administration, en particulier le devoir de soin et de minutie, le principe de proportionnalité et le principe d'impartialité sont également méconnus.

Deuxième grief : violation de la vie privée

Pour motiver sa décision de mettre fin au droit de séjour de plus de trois mois du requérant, la partie défenderesse s'appuie sur un extrait de son jugement en divorce et fait état des pièces transmises par son ex-femme, notamment des sms et des conversations « tchats ».

Elle s'appuie donc sur des éléments tirés de sa vie privée pour affirmer qu'il entretient toujours des contacts étroits avec des personnes au Sénégal et qu'il est raisonnable de ne pas croire en la sincérité de son second mariage.

La partie défenderesse étale donc des éléments de la vie privée du requérant sans son consentement et en use pour le faire passer pour une personne infidèle qui se joue de son épouse.

Une telle motivation emporte en soi une violation de sa vie privée et, est de nature à lui nuire gravement.

L'obligation de motivation formelle qui pèse sur la partie défenderesse ne peut justifier une telle atteinte au respect de sa vie privée et de sa réputation. L'article 4, 3° de la loi du 29.07.1991 prévoit en effet une exception à cette obligation de motivation formelle en pareille hypothèse.

En étalant la vie privée du requérant – sans son consentement et sans une quelconque vérification de la véracité des accusations portée à son encontre – la partie défenderesse a manifestement violé l'article 8 de la CEDH.

Troisième grief : défaut de motivation suffisante et adéquate

L'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 relative la motivation formelle des actes administratifs dispose, par ailleurs, que : (...) L'article 3 dispose, quant à lui, que : (...)

Dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'État a exposé que :

« le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ».

De même a-t-il été considéré par cette même juridiction que :

« la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante » (Conseil d'État, S.A. SMETJET, n° 41.884 du 4 février 1993).

De manière générale, force est de constater que la partie adverse prend une décision aux conséquences particulièrement graves pour le requérant en s'appuyant sur des éléments partiels et incomplets de sa vie privée et familiales.

Elle balaye sa vie familiale sur base d'accusations formulées par son ex-femme sans prendre en compte sa cohabitation préalable avec son épouse actuelle ni chercher à objectiver les accusations précitées.

Elle sous-entend que le mariage actuel du requérant ne peut être pris en considération en raison de ses infidélités passées alors que celles-ci n'ont jamais été objectivées et que le requérant les conteste.

Elle s'appuie donc sur une idée archaïque et préconçue pour justifier son ingérence dans la vie familiale du requérant sans démontrer avoir – au moins essayer – de ménager un juste équilibre entre l'intérêt du requérant et l'objectif poursuivi par le retrait de son droit de séjour.

Elle étale sa vie privée sans son consentement et la retranscrit d'une façon qui peut nuire à sa réputation et à son mariage actuel.

Pareille motivation n'est pas adéquate. Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 précitée, ainsi que l'article 62 de la loi du 15.12.1980, sont dès lors également violés."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het beginsel van onpartijdigheid schendt.

Behoudens de aangevoerde schending van voormeld beginsel en van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel, laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast wordt er verduidelijkt dat de verzoekende partij het verblijfsrecht bekwam nadat haar in toepassing van artikel 40^{ter} van de Vreemdelingenwet een visum gezinshereniging werd toegekend, dat zij op 7 september 2020 in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 en op 5 oktober 2020 van een F-kaart, dat zij het verblijfsrecht verkreeg als echtgenoot van de Belgische W., B.L.F.M., met wie zij zich vestigde, dat de rechtbank van eerste aanleg van Leuven op 10 oktober 2022 de echtscheiding uitsprak tussen de verzoekende partij en mevrouw W. en dat daarom overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, (eerste lid,) 4° van de Vreemdelingenwet haar verblijfsrecht kan worden beëindigd. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van de verzoekende partij, zij op 2 maart 2023 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dat dit verzoek werd betekend op 6 november 2023, dat er door de verzoekende partij slechts een huwelijksakte werd overgemaakt van haar huwelijk met mevrouw V., A.J.M., met wie zij op 30 januari 2024 in het huwelijk trad, dat de aan haar betekende brief voorts vermeldde: *"Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."* en dat na 30 januari 2024 geen nieuwe stukken meer werden voorgelegd. De verwerende partij zet vervolgens uiteen waarom zij meent dat er *in casu* geen sprake is van een of meerdere uitzonderingsgronden, zoals die worden geformuleerd in artikel 42^{quater}, §4, (eerste lid,) 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet. Zij motiveert tevens, in het licht van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk, de mate waarin de verzoekende partij banden heeft met haar land van oorsprong, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie en haar gezinssituatie, waarbij zij rekening houdt met de door de verzoekende partij overgemaakte huwelijksakte, en komt uiteindelijk tot de conclusie dat gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen het niet inhumain lijkt het verblijfsrecht van de verzoekende partij heden te beëindigen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.6. De relevante bepalingen van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(..)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(..)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(..)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij het verblijfsrecht verkreeg als echtgenoot van de Belgische W., B.L.F.M., met wie zij zich vestigde, dat de rechtbank van eerste aanleg van Leuven op 10 oktober 2022 de echtscheiding uitsprak tussen haar en mevrouw W. en dat daarom haar verblijfsrecht kan beëindigd worden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwist zij dat zij niet onder de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet valt.

3.7. De verzoekende partij meent dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met haar gezinsleven en verwijst in dit verband naar artikel 8 van het EVRM.

3.8. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.9. De verzoekende partij stelt dat zij een gezinsleven in België onderhoudt, aangezien zij sinds mei 2023 samenwoont met haar partner, mevrouw V., en stiefkinderen en deze liefdesrelatie concreet vorm kreeg met de viering van een huwelijk in januari 2024.

3.10. In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“Wat tot slot de gezinssituatie betreft, dient nogmaals te worden opgemerkt dat betrokkene en de referentiepersoon uit de echt gescheiden zijn. Betrokkene mag dan wel gehuwd zijn met een andere persoon van Belgische nationaliteit, dit volstaat, gelet op het gebrek aan andere elementen die wijzen op integratie in de Belgische maatschappij, niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Bovendien lijkt betrokkene het niet zou

nauw te nemen met zijn huwelijksgeloften. Hij hield er tijdens zijn vorig huwelijk tal van overspelige relaties op na. Zulks werd eveneens vastgesteld door de familierechtbank van Leuven: "De elementen die B.W. (...) in haar dagvaarding naar voren brengt, worden onderbouwd door de stukken die zijn neerlegt. De contacten met meerdere andere vrouwen zijn vergaand en geven aan dat S.N. (...) geen exclusieve relatie met B.W. (...) heeft of nastreeft." (zie vonnis Famrb. Leuven dd. (...)2022 rolnr. (...)) Gelet op het gedrag van betrokkene tijdens zijn vorig huwelijk is het dan ook niet onredelijk te stellen dat niet uitgesloten kan worden dat betrokkene ook ditmaal geen oprechte huwelijksrelatie nastreeft. Indien betrokkene meent dat hij op basis van zijn nieuw huwelijk een verblijfsrecht moet bekomen dan staat het hem vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen dewelke dan zal worden afgetoetst aan de voorwaarden van de Verblijfswet."

3.11. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij, ter rechtvaardiging van haar besluit om de verblijfsvergunning van de verzoekende partij in te trekken ondanks het gezinsleven dat zij met mevrouw V. en haar stiefkinderen onderhoudt, stelt dat zij zich, gelet op haar gedrag tijdens haar vorig huwelijk, niet aan haar huwelijksbeloften lijkt te houden, dat met andere woorden haar huidige gezinsleven terzijde wordt geschoven onder het voorwendsel dat zij haar vorige echtgenote ontrouw is geweest en dat het om die reden gerechtvaardigd zou zijn om haar oprechtheid jegens haar huidige gezin in twijfel te trekken, dat de verwerende partij dus het archaisch vooroordeel eens ontrouw, altijd ontrouw gebruikt om inmenging in een grondrecht te rechtvaardigen, dat dit bovendien niet berust op enig tastbaar bewijs, dat echtscheiding wegens schuld aan ontrouw sinds 2007 niet meer bestaat in het Belgische recht, zodat de rechtbank van Leuven haar echtscheiding zeker niet op die grond uitgesproken heeft, dat het in de bestreden beslissing aangehaalde uittreksel uit het echtscheidingsvonnis uit zijn context gerukt is om de indruk te wekken dat haar ontrouw gerechtelijk werd vastgesteld maar dat dit al meer dan 15 jaar de rol niet is van de familierechter, daar het onherstelbare karakter van de breuk gemakkelijk kan worden vastgesteld door het einde van de samenwoning en/of de ernstige onenigheid tussen de partijen, dat de beschuldigingen van ontrouw aan haar adres hebben plaatsgevonden in het kader van een intrafamiliaal conflict met haar ex-echtgenote, die boos op haar is en er alles aan heeft gedaan om haar sinds hun scheiding te schaden (in het kader van de echtscheidingsprocedure en door zich tot de verwerende partij te richten), dat de door laatstgenoemde verstrekte informatie niet objectief is en evenmin van die aard is dat daaruit een gebrek aan oprechtheid van haar jegens mevrouw V. blijkt, dat het dan ook bijzonder schadelijk is dat een overheidsinstantie deze informatie gebruikt om te weigeren geloofwaardigheid toe te kennen aan haar huidige gezinsleven, dat de verwerende partij, door uit te gaan van een onjuiste en archaïsche premisse ter rechtvaardiging van haar inmenging in het gezinsleven van haar en mevrouw V., niet heeft getracht een juist evenwicht te vinden tussen haar doelstelling van immigratiecontrole en de schending van haar rechten, dat de verwerende partij, zonder te trachten nadere inlichtingen in te winnen of de waarheid van de aangifte van mevrouw W. te verifiëren, heeft geweigerd ook maar het geringste gewicht toe te kennen aan haar gezinsleven onder het voorwendsel van haar ontrouw in het verleden, dat de verwerende partij dus niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing een juist evenwicht vormt tussen haar individuele belangen en het algemeen belang van de samenleving, dat de verwerende partij, door haar privéleven bloot te leggen zonder haar toestemming en zonder enige verificatie van de waarachtigheid van de beschuldigingen tegen haar, kennelijk artikel 8 van het EVRM geschonden heeft, dat de verwerende partij haar gezinsleven terzijde heeft geschoven op basis van beschuldigingen van haar ex-vrouw, zonder rekening te houden met haar eerdere samenwoning met haar huidige echtgenote en zonder te trachten deze beschuldigingen te objectiveren, dat het impliceert dat haar huidige huwelijk niet in aanmerking kan worden genomen wegens haar ontrouw in het verleden, hoewel die ontrouw nooit is bewezen en zij het betwist, dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op een archaisch en vooropgezet idee om haar inmenging in haar gezinsleven te rechtvaardigen zonder aan te tonen dat zij een juist evenwicht heeft gevonden, minstens heeft getracht te vinden, tussen haar belangen en het doel dat met de intrekking van haar verblijfsrecht wordt nagestreefd. Met voormeld betoog levert de verzoekende partij kritiek op de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld *"Bovendien lijkt betrokkene het niet zou nauw te nemen met zijn huwelijksgeloften. Hij hield er tijdens zijn vorig huwelijk tal van overspelige relaties op na. Zulks werd eveneens vastgesteld door de familierechtbank van Leuven: "De elementen die B.W. (...) in haar dagvaarding naar voren brengt, worden onderbouwd door de stukken die zijn neerlegt. De contacten met meerdere andere vrouwen zijn vergaand en geven aan dat S.N. (...) geen exclusieve relatie met B.W. (...) heeft of nastreeft." (zie vonnis Famrb. Leuven dd. (...)2022 rolnr. (...)) Gelet op het gedrag van betrokkene tijdens zijn vorig huwelijk is het dan ook niet onredelijk te stellen dat niet uitgesloten kan worden dat betrokkene ook ditmaal geen oprechte huwelijksrelatie nastreeft."*

De verzoekende partij gaat er met haar betoog aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, na erop gewezen te hebben dat niet uitgesloten kan worden dat de verzoekende partij ook ditmaal geen oprechte huwelijksrelatie nastreeft, alsnog is uitgegaan van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met mevrouw V. en is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij heeft gesteld dat dit huwelijk, gelet op het gebrek aan andere elementen die wijzen op integratie in de Belgische maatschappij, niet volstaat om haar verblijfsrecht te behouden en dat indien de verzoekende partij meent dat zij op basis van een nieuw huwelijk een verblijfsrecht moet bekomen, het haar daartoe vrij staat een verblijfsaanvraag in te dienen dewelke dan zal worden afgetoetst aan de voorwaarden van de verblijfswet. De verzoekende partij

betwist deze motieven niet. Nu uit deze motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alsnog is uitgegaan van de mogelijkheid van het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven van de verzoekende partij met mevrouw V., ziet de Raad niet in, minstens toont de verzoekende partij niet aan, welk belang zij heeft bij voornoemd betoog dat er volledig op gericht is het motief dat niet uitgesloten kan worden dat de verzoekende partij ook ditmaal geen oprechte huwelijksrelatie nastreeft, te betwisten.

De verzoekende partij betoogt dat moet worden vastgesteld dat de verwerende partij een beslissing neemt met bijzonder ernstige gevolgen voor haar op basis van vooringenomen en onvolledige elementen van haar privé- en gezinsleven, maar laat na concreet toe te lichten met welke elementen van haar gezins- en privéleven de verwerende partij ten onrechte geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De Raad merkt verder ook op dat de verzoekende partij door de verwerende partij werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat getoetst kon worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dat dit verzoek haar werd betekend op 6 november 2023. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er door de verzoekende partij slechts een huwelijksakte werd overgemaakt van haar huwelijk met mevrouw V., hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid met andere elementen van haar gezins- en privéleven geen rekening te hebben gehouden, daar het de verzoekende partij toekwam om de nodige informatie hierover te verschaffen. In zoverre de verzoekende partij met dit betoog, meer specifiek waar zij wijst op vooringenomenheid, opnieuw beoogt kritiek te leveren op de motieven betreffende het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij geen belang heeft bij een dergelijk betoog daar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij heeft gesteld dat het nieuwe huwelijk, gelet op het gebrek aan andere elementen die wijzen op integratie in de Belgische maatschappij, niet volstaat om haar verblijfsrecht te behouden en dat indien de verzoekende partij meent dat zij op basis van een nieuw huwelijk een verblijfsrecht moet bekomen, het haar daartoe vrij staat een verblijfsaanvraag in te dienen dewelke dan zal worden afgetoetst aan de voorwaarden van de verblijfswet.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing een juist evenwicht vormt tussen haar individuele belangen en het algemeen belang van de samenleving, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij door de verwerende partij werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen en dat zij slechts een huwelijksakte heeft overgemaakt van haar huwelijk met mevrouw V. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij met mevrouw V., doch heeft geoordeeld dat dit huwelijk, gelet op het gebrek aan andere elementen die wijzen op integratie in de Belgische maatschappij, niet volstaat om haar verblijfsrecht te behouden en dat indien de verzoekende partij meent dat zij op basis van een nieuw huwelijk een verblijfsrecht moet bekomen, het haar daartoe vrij staat een verblijfsaanvraag in te dienen dewelke dan zal worden afgetoetst aan de voorwaarden van de verblijfswet. Deze motieven zijn niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk, disproportioneel of in strijd met artikel 8 van het EVRM, daar het aan de verzoekende partij toekomt om haar in regel te stellen met de in België geldende migratieregelgeving. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij, zoals ook door de verwerende partij wordt overwogen in de bestreden beslissing, gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, reeds heeft gedaan. De verzoekende partij gaat er met haar betoog voorts aan voorbij dat het haar toekomt om ter gelegenheid van haar verzoekschrift concreet aan te tonen dat de in de bestreden beslissing gemaakte afweging geen juist evenwicht vormt tussen haar individuele belangen en het algemeen belang van de samenleving. Zij blijft hiertoe in gebreke. Door louter te stellen dat de beperking van haar recht op een gezinsleven volstrekt onevenredig was, maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk.

3.12. De Raad merkt ook nog op dat de thans bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij maar dat haar niet werd bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift voorhoudt, gedwongen haar samenwoning met haar echtgenote en stiefkinderen te beëindigen.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat indien de verzoekende partij meent dat zij op basis van een nieuw huwelijk een verblijfsrecht moet bekomen, het haar daartoe vrijstaat een verblijfsaanvraag in te dienen dewelke dan zal worden afgetoetst aan de voorwaarden van de verblijfswet.

3.13. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van voormelde bepaling aannemelijk gemaakt.

3.14. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

3.15. De verzoekende partij voert aan dat er sprake is van een schending van haar (recht op) privacy.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij zich voor de motivering van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op een uittreksel uit haar echtscheidingsvonnis en heeft verwezen naar door haar ex-echtgenote verzonden documenten, met name sms'en en chatberichten, dat de verwerende partij zich dus beroept op elementen uit haar privéleven om te stellen dat zij nog steeds nauwe contacten onderhoudt met mensen in Senegal en dat het redelijk is om niet te geloven in de oprechtheid van haar tweede huwelijk, dat de verwerende partij zonder haar toestemming elementen uit haar privéleven heeft onthuld en gebruikt om haar af te schilderen als een ontrouw persoon.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, maakt zij echter niet concreet aannemelijk dat een dergelijke motivering een schending van haar (recht op) privacy vormt en haar ernstige schade kan toebrengen. Immers wijst de Raad erop dat de thans bestreden beslissing niet openbaar is, doch slechts aan de verzoekende partij zelf werd betekend. De Raad ziet dan ook niet in, minstens licht de verzoekende partij onvoldoende toe, hoe een beslissing die uitsluitend aan de verzoekende partij werd betekend, haar recht op privacy kan schenden en/of haar ernstige schade kan toebrengen, noch hoe deze beslissing haar reputatie en haar huidige huwelijk kan schaden. Er blijkt immers niet dat, behoudens de verwerende partij zelf, iemand anders dan de verzoekende partij kennis kan nemen van de motieven van de bestreden beslissing, minstens niet zonder haar toestemming. Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een dergelijke motivering een schending van haar (recht op) privacy vormt en haar ernstige schade kan toebrengen, is het betoog dat de formele motiveringsplicht een dergelijke inbreuk op haar privéleven en reputatie niet kan rechtvaardigen en dat artikel 4, 3° van de wet van 29 juli 1991 in dergelijke gevallen voorziet in een uitzondering op de motiveringsplicht, niet dienstig.

3.16. Een schending van het recht op privacy en/of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER